

достъ. Това, за което тъй дълго бѣ копнѣло сърдцето ѝ — сега бѣ възплътена истина.

Калоянъ бѣ отмъстенъ. Дѣлото на Асеновци нѣмаше да загине.

Нсвиятъ великъ логотетъ Илиица отправи яснитѣ си очи къмъ бившата Константинополска императрица, следъ това неволно хвърли взоръ къмъ великия боляръ Радулъ, който, заедно съ брата си Драганъ, бѣ застаналъ недалечъ отъ него. Едва забележима усмивка плъзна по устнитѣ му.

Навѣнъ гръмнаха всички Търновски камбани. Гѣсто зашумѣ блѣскавата тѣлпа въ тѣсната църква на светия Чудотворецъ. Безкрайна навалица се притискаше навѣнъ, изпълаваше всички улици на Асенова махала, край църквата, подножието на Транезица, прохода на Дервента, друма за Червенъ, цѣлия брѣгъ на Етъра, чакъ до Владишкия мостъ, подъ Боярски рѣтъ.

Иоанъ Асенъ II се появи на прага на църквата.

Огроменъ викъ разтърси цѣлата околностъ, блѣсна се въ скалитѣ, разпилѣ се по вѣтъра, смѣсенъ съ широкитѣ желѣзни вълни на камбанитѣ. Сякашъ безумие облада притискащитѣ се тѣлпи, пристигнали съ кочии, на конь, пешь, отъ цѣлата страна.

Съ мощно, радостно движение Асенъ издигна ржка, поздрави народа си.

Тогѣва навалицата счупи веригата на блюстителитѣ, спусна се, прелѣ като пълноводна ржка, струпа се около младия царъ, притисна го отвсѣкъде въ неудържимъ избликъ. Цѣлуваха ржцетѣ, сѣрмения му сандалъ, свѣтлата му багреница, отправяха благословии, увѣрения въ обичъ и безмѣрна преданостъ.

Той се метна на бѣлия си конь, още веднѣжъ поздрави съ глава, съ ржце. Стрелци съ мжка проправяха пътъ напредъ и прѣскаха между людетѣ новитѣ пари, които бѣ насѣкълъ законниятъ царъ: бѣли аспри и тънки жълтици.

На едната имъ страна бѣ издълбанъ образа на Исуса Христа, а на другата образитѣ на Иоанъ Асена и Свети Димитра. Светецътъ войникъ държеше обѣрнатъ надолу мечъ